

pevnost

edice

Dáša
Hábová

Boj o Domhan

část první

Dáša Hábová
BOJ O DOMHAN
(část první)

Dáša Hábová

BOJ O DOMHAN

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
ÉPOCHA

Copyright © Dagmar Hábová, 2009

Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-019-4

I. BOJ O DOMHAN

Jednou za Věk zrodí se síla tak velká, že ji nelze zastavit...

Prolog

Oheň je pravda. Z ohně se vše zrodilo a bude to opět oheň, který vše pohlítí, který napraví škody způsobené lidskou nevědomostí, hloupostí. Naivitou a ctižádostí. Teprve s odstupem času bude možné posoudit, kdo se provinil jako první – a kdo byl naopak jen loutkou...

„Výsosti?“

Král se vzdal pohledu na klidné moře za oknem a obrátil se k příchozímu. Smaragdově zelené oči se naplnily vlídností a něhou, když spatřil svou milovanou manželku. Vstoupila téměř neslyšně, kráčela pomalu, drobná a vznešená, se vzpřímenou hlavou. Usmál se a vstal, aby ji mohl místo pozdravu políbit. Objal ji a dlaní roztřesenou v posvátné úctě se dotkl ženina velkého břicha. Každým dnem měla porodit jejich prvního potomka. Budoucího vládce.

„Všechno v pořádku?“ ujišťoval se starostlivě.

Žena lehce přikývla. „Nikdy mi nebylo lépe, můj králi.“ V její tváři se odrážela hluboká a nekonečná láska. Milovala muže před sebou celým svým srdcem, od první chvíle byla připravena položit za něj život, kdyby to bylo nutné. Odešla s ním do cizí, neznámé země, stála mu po boku, když musel

zvolit, co je správné, a co ne. Nyní byla jejich cesta u konce. Nalezli, co hledali.

Hluboko pod nimi, v přístavu nově ustaveného královského města Her, panoval rušný shon. Muži vykládali zboží, jejich pevná, do bronzova opálená těla se prohýbala pod těžkými pytli a bednami. Ženy se otáčely s lehčími balíky a ošatkami. U mola se hromadily soudky s vínem. Před několika okamžiky připlula loď z východu s nákladem zboží pro Výroční trhy.

Hlavní město vzkvétalo, stejně jako celá země. Země, která se ještě před nedávnem zmítala v krvavé a nekonečné válce mezi lidmi a draky. Kruté boje stály život mnoho nevinných.

Ale zlé časy byly pryč, odnesl je vítr vanoucí k západním horám, přinášející vláhu neúrodné půdě a naději všem tamním obyvatelům. V celém Domhanu nyní vládl mír, na prastarém trůnu seděl silný a spravedlivý král Duín, některými nazývaný neohroženým zachráncem draků. Původně vůdce malé skupinky lidí dnes nesl zodpovědnost za zemi i za ty, kteří v ní našli domov.

Král ucítil manželčinu dlaň na svém rameni, instinktivně se k ní otočil a usmál se. „Přál bych si, aby to tak bylo navždy.“

A neměl na mysli nic jiného než mír a klid v království, milující ženu a spokojenost domhanského lidu.

Jejich prsty se pomalu propletly, stejně jako před lety jejich životy. Královna stiskla manželovu dlaň ve své.

„Bude,“ její hlas byl tichý a vemlouvavý, stejně jako když jej po poslední bitvě udržovala při životě. „Náš syn na to dohlédne.“ Oči jí sklouzly po našasených volných šatech. Dítě v ní se pohnulo, jako by na sebe chtělo upozornit. „A poté jeho syn a jeho vnuk. Dračí krev v jejich žilách udrží v Domhanu rovnováhu, nemusíš se bát.“

1. Ostrov na severu

„Co je správné a co ne? Kde je hranice mezi dobrem a zlem? Dobro prosazované za každou cenu může někdy být zaslepené, stejně jako my, kteří si přivlastňujeme právo rozhodovat o životech jiných. Je to tak dávno... a přesto jsou ty sny stále živé. Vidím ji před sebou, tak silnou, stejně jako když jsem se díval na tebe. Byly jste si tak podobné, ty a ona. A hluboko ve svém nitru stále věřím, že to tak mělo být. Patřila sem. Tak jako ty. Byl to váš domov.“

(1. rok Ledu)

Pobřeží ostrova bylo zahaleno neprostupnou, líně se převalující mlhou, která zasahovala až daleko na otevřené moře. Příď loďky narazila na kamenitou mělčinu a muž odložil pádlo. Se zachmuřenou tváří, do níž se nesmazatelně vepsal každý tvrdý rok jeho života, pohlédl na malé děvčátko. Holčička se choulila v kožešinách na dně bárky, husté světlé vlasy měla rozčuchané kolem půvabného kulatého obličeje. Nespala, po celou dobu ho zkoumala velkýma hnědýma očima, které jako by patřily mnohem starší ženě.

Vybavil se mu okamžik, kdy ji spatřil poprvé. Bylo to na trhu v Kebrunu před dvěma úplňky: vycházel z krčmy a proti němu stála ona, ztracená uprostřed chvátajícího davu, vzhlížela k němu a on pochopil, že jeho hledání je u konce. Po nekonečných uplynulých měsících, během kterých křížoval Domhan od severu k jihu a od východu k západu, po nesčetných najetých mílích...

Dívka se pod kožešinou otrásla chladem.

Nic neřekl, vzal ji do náruče a vyklouzl z loďky do ledové vody. Chlad se zakousl do jeho nohou jako tisíce drobných jehliček. Stáhl rty do tenké rýhy a svaly v obličejí mu ztuhly. Ale nezáleželo na tom, jak se cítí on, důležité bylo, aby se nic nestalo s jeho malou společnicí. Děvčátko zavřelo oči a pevně se přitisklo na jeho širokou hrud', pažemi objalo muže kolem krku a slepě se odevzdalo do jeho péče.

Zabalenou do plstěné deky ji vynesl na břeh, do bezpečí.

Nad otevřeným mořem hrála rodící se bouře všemi temnými barvami přírody, neproniknutelné masy sněhu dopadaly na vzdouvající se hladinu a muž se rychlými kroky vydal skrz vysoké závěje pryč od pobřeží. Už jen několik okamžiků jej dělilo od zasloužené odměny.

* * *

Na rozdíl od mrazivé noci venku vládlo uvnitř pokoje příjemné teplo. Ve velkém krbu v rohu místnosti vytrvale plápolal oheň, tiché praskání noc co noc uspávalo pětici dětí, pro které byl odlehlý ostrov obehnaný vodou domovem.

„Lháři!“ vyhrkl chlapec a okamžitě si přiložil dlaň na pus, jako by tím gestem chtěl skrýt svůj údiv. Nevěřicně třeštil oči na svého nejlepšího kamaráda ležícího ve vedlejší posteli. Ostatní děti v potměšlé ložnici už dávno spaly, každé na svém lůžku.

V místnosti bylo deset postelí, ale jen pět z nich bylo nyní obsazených. Tři chlapci a dvě dívky ve věku od šesti do deseti let. Každý z ubytovaných měl vedle postele malý noční stolek a truhlu na osobní věci. Starší děti spávaly ve vlastních, oddělených ložnicích.

„Já nelžu, nikdy nelžu,“ bránil se druhý klučina a tváře mu hořely pýchou. „Strejda to psal v posledním dopisu. Až se

vrátím domů, dostanu vlastního draka. Prý se nedávno vylíhl a je naprosto úžasný!“ Jen s námahou se mu dařilo nekřičet nadšením. „Nemůžu se dočkat.“

„To je úžasné, Rede.“

„Já vím,“ souhlasil Muiredach. Pořád tomu nemohl uvěřit, už od malička si představoval, jaké to bude prolétnout se na drakovi, záviděl královským vojákům, kteří na dracích hlídali pořádek, dokonce zvažoval, že se k vojsku přidá, a teď je jeho sen na dosah. Stačí počkat pár dní. Pohlédl na přítele, který se mu zdál najednou trochu zamlklý. Něco ho napadlo. „Na svátek Změny roku pojeděš k nám, Gore, to je samozřejmost. Strejda tě určitě rád pozná.“

„Tvůj strýc je *král*,“ zapochyboval Gorak.

Muiredach, on sám raději zkráceně Red, zavrtěl hlavou, dneska mu nemohlo zkazit náladu vůbec nic a chtěl, aby se Gorak radoval s ním. „A co má být?“

„Vážně?“ Gorak se vztyčil do sedu a dlaněmi se zapřel o okraj jednoduché dřevěné postele. Kožešina, kterou měl přehozenou přes deku, se svezla na zem. Hoch obtížně balancoval, aby se nepřeklopil dopředu. „Vezmeš mě do hradu a tak?“

„Jasně!“

„Tak-to-je-skvě-lé!“ neudržel se Gorak, na okamžik se přestál soustředit, podlomily se mu ruce a on se s ránou a vyjeknutím zřítíl na zem. Pád zmírnila jen kožešina z příkrývky. Jeho kamarád si přitáhl pokrývku k tváři a zakousl se do ní, aby se nerozesmál. Gorak zavyl bolestí, protože si při dopadu přilehl zápěstí, ale jakmile se vzpamatoval, přidal se ke smějícímu se Redovi. S obtížemi se vyšplhal zpět do lůžka.

Red se po chvíli uklidnil. „Bude to bezva.“

„Jo, to bude,“ přikývl Gorak. Zamyšleně se odmlčel, to ho ale okamžitě přešlo. Vyskočil z postele a usídlil se u kamará-

da. „Všechno mi ukážeš, že jo? Myslím všechny ty draky a tvůj pokoj a jezero a...“ chrлил ze sebe překotně, „prostě úplně všechno. Chtěl bych poznat celý Her! A taky vězení,“ dodal se stejným nadšením.

„Vězení?“ podivil se Muiredach.

„Jasně, vězení.“

Vyrušilo je matné mihotavé světlo přicházející skrz otevřené okno. Gorak se bleskově vrátil do své postele, přikryl se až po bradu a strnule předstíral spánek. Oproti tomu Red váhavě seskočil na podlahu, kroky bosých nohou řapaly při každém doteku s dřevěnou podlahou. Přistoupil k oknu a opatrně vyhlédl, v zádech cítil kamarádův vyděšený pohled.

Okno směřovalo na udusané prostranství před hlavním vchodem, takže Red mohl bez obtíží sledovat vše, co se dělo před budovou. Slyšel, jak se pod ním otevřely těžké dubové dveře. Nejasná záře lucerny zaháněla půlnoční zasněženou tmou. Na konci kuželu stál neznámý muž. Přes sebe měl přehozený plášť s kapucí, která mu spadala hluboko do tváře. Ze dveří k němu přistoupila nějaká postava, Red jen odhadoval, že to bude pravděpodobně správce. Ti dva se spolu chvíli tiše bavili, správce několikrát zagestikuloval, zatímco cizinec stál bez hnutí.

Už se zdálo, že se správce vrátí zase dovnitř, když vtom se neznámý muž nepatrně pohnul. Nebo to tak alespoň zpočátku vypadalo. Ale jak Red vzápětí zjistil, nepohnul se muž, ale dítě, které do toho okamžiku nehybně spočívalo v jeho náručí. Dívka, přibližně Muiredachova věku, byla zachumlaná do deky, přesto se zjevně třásla zimou.

Red cítil, jak se kolem něj hromadí energie, a poplašeně zatajil dech. Často slyšel Mistra mluvit o tom, že v přítomnosti velkých mágů se síly přírody zhmotňují. Přivřel oči,

aby si mohl nočního návštěvníka lépe prohlédnout. Je možné, že na Doru dorazil nějaký mág?

Dívka natočila hlavu a její pohled se přes padající sníh setkal s Redovým, nebo se mu to možná jen zdálo, protože ve tmě a na tu vzdálenost nebylo možné, aby o něm věděla. Překvapeně sebou trhnul.

Kvůli hřmotu nedalekého oceánu a sílícímu větru Red neslyšel ani slovo z toho, o čem muži pod oknem mluvili. Přesto scénu fascinovaně pozoroval. Několikrát mávl na Goraka, aby se přišel taky podívat, ale ten jen vrtěl hlavou a schovával se hloub a hloub pod příkrývkou.

Když se Red opět soustředil na dění venku, správce zrovna pobízel nočního návštěvníka, aby i s dítětem vstoupil dovnitř, do tepla a sucha.

Red rozrušeně zatřásl s kamarádem. „Někdo tu je!“

„Někdo?“

„Jo, někdo. Nějaký chlap a holka. Tolgin je vzal dovnitř.“ Netrpělivě přešlápl. „Pojďme se podívat.“ Oči mu šibalsky plály vzrušením, hubené tělíčko zaplavovala nedočkává zvědavost a mísila se s pomalu odeznívajícím překvapením z nahromaděné magie.

Gorak ale pro kamarádův nápad tak zapálený nebyl, starého správce neměl rád a tak trochu se ho i bál. Kdyby je muž uprostřed noci přistihl potulovat se po chodbách, měli by pořádný malér. Tolgin by si na ně pak stěžoval a byli by oba potrestáni.

„Nebud' zbabělec,“ naléhal Red, od prvního dne odvážnější z obou přátel. „Goraku, prosím, pojďme se podívat. Chci vědět, kdo to je.“

„Dozvíš se to,“ zamumlal Gorak se zívnutím. „Třeba hned ráno, což bude... už za chvíli.“

Druhý chlapec něco nesrozumitelně zamručel a zklamaně se vrátil do postele. Usnout se mu podařilo až ve chvíli, kdy paprsky vycházejícího slunce ozářily obzor.

* * *

Starý Tolgin podezíravě měřil zakalenýma očima záda muže kráčejícího před ním. Malé děvčátko choulící se v mužově sevření si jej oplátkou prohlíželo z bezpečí přes široké rameno. Už na první pohled bylo zřejmé, že je dívka unavená a rozespalá. Bylo neskutečně hloupé a pošetilé v tuto noční hodinu a za tohohle počasí cestovat s dítětem. Pokud... Tolginovi znova blesklo hlavou, zda by to skutečně mohlo být to dítě, na které jeho pán čeká.

Dívka – ha!

„Nemusíte mi věřit,“ pronesl tlumeně hlubokým hlasem cizinec, jako by dokázal číst správcovy myšlenky. Mimoděk, aniž by si to sám uvědomil, při těch slovech něžně pohladil zlatavé vlásky děvčátka.

V nastalém tichu se oba muži zastavili a pohlédli na sebe.

„Nevěřím,“ přikývl Tolgin stejně nezúčastněně.

„Oba ovšem víme, že na vás nezáleží.“ V cizincových očích se zaleskl posměch, znásobený odrazem zapálené louče v Tolginově ruce. Správce se mimoděk otrásl a chloupky vzadu na krku se mu výstražně naježily. Polkl jakoukoli další poznámku a neurčitě naznačil rukou, aby pokračovali. Z neohlášeného návštěvníka neměl dobrý pocit.

Dívka, která je před chvílí pozorně poslouchala, nyní opět unaveně položila hlavu na rameno muže, který pro ni posledních několik týdnů představoval bezpečí a jedinou jistotu, kterou měla. Bála se jej – a zároveň u něj hledala a nalézala bezpečí. V jeho blízkosti nacházela útěchu před děsivými

nočními můrami, které rušily její spánek. Zachránil ji z plamenů, když uprostřed noci vzplál domek, v němž bydlela s rodiči, vzal ji k sobě a staral se o ni, slíbil jí nový domov. A ona mu věřila, věřila mu, protože neměla důvod k opaku. Neměla nikoho jiného.

Správce je vedl po schodech vzhůru, jediný zdroj světla představovala pochodeň, jejíž mihotavý plamen zrodil stíny táhnoucí se po kamenných stěnách. Za okny ze silného matného skla vytrvale padal sníh. Bouře se dosud neutišila a ani se nezdálo, že se tak stane v následujících hodinách.

Konečně byli na místě. Chodba končila dveřmi z tmavého těžkého dřeva, jejichž povrch byl bohatě zdoben řezbami a kováním. Ornamentální klika představovala mistrovskou práci, měla tvar letícího draka s otevřenou tlamou a ostnatým ocasem stočeným ke klíčové dírce.

Tolgin zaklepal a počkal, dokud nedostane svolení ke vstupu. Vklouzl dovnitř, a když po chvíli vyšel opět ven, rýha na jeho čele byla ještě hlubší než obvykle.

„Mistr vás očekává,“ zamumlal úsečně, z čehož bylo patrné, že rozhodnutí svého pána ani v nejmenším neschvaluje. Ustoupil stranou, nechal návštěvníka projít a dveře za ním zase zavřel. Sám zůstal na chodbě.

Za prostým stolem z jedlového dřeva seděl muž v temně modrém rouchu. Z podlouhlé pohublé tváře si svět prohlížela dvojice uhlíkově černých očí posazených blízko nosu, štrapaté šedivé vousy skrývaly úzké rty. Když před ním stanul promoklý vysoký muž s prokřehlým třesoucím se tělíčkem v náručí, překvapivě pohotově vyskočil a z truhly pod oknem vytáhl suchou pokrývku. Cizinec postavil dítě na zem, vlhkou deku odhodil stranou a zabalil dívku do suchého. Jejich

tváře se téměř dotýkaly a muž po celou dobu tiše šeptal uklidňující slova, slova patřící pouze vystrašené holčičce. Starostlivě třel suchou vlnou třesoucí se ramínka, jednoduchým pohybem odhrnul zplhlé vlásky z bledého obličje a povzbudivě se usmál. Dívka úsměv plaše oplatila.

Když děvčátko společnými silami uložili na kožešiny v rohu místnosti, měli oba muži konečně možnost soustředit se jeden na druhého.

Bylo to už dlouho. Mnoho úplňků ozářilo oblohu od chvíle, kdy se setkali poprvé, přesto se zdálo, že to bylo teprve včera.

„Nebudeme to zbytečně protahovat,“ pronesl cizinec s kamennou tváří, z větší části skrytou pod tmavou kápí. Ani nyní, v bezpečí před padajícím sněhem, neměl potřebu tvář odhalit. „Před lety jste něco slíbil. A já předpokládám, že jste poctivý muž, Mistře Agestare.“

„Stejně smýšlím i já o tobě, Gadaíne,“ kývl hlavou mág a staré unavené oči mu s nedočkavostí a zájmem těkaly ke kožešinám, které se nyní s dětskými nádechy a výdechy pravidelně zvedaly a klesaly. „Je to ona.“

Cizinec se nepohnul, dívčinu přítomnost vnímal stejně jasně jako těch několik posledních týdnů, co se společně vydali na cestu. „Když jsme se viděli naposledy, dal jsem vám slib,“ odvětil nečitelně. „Věřte mi, nemarnil bych čas cestou sem, kdybych si nebyl jistý.“

„Nepochybuj.“

Gadaín sledoval, jak mág otvírá kovovou skříňku stojící na stole a vytahuje z ní příjemně napěchovaný měšec. Kožený váček dopadl na dřevěnou desku stolu a zlaťáky zacinkaly. Kožešiny se pohnuly, jak se spící dítě přetočilo na druhý bok.

„Tvá odměna.“

Cizinec přistoupil a chopil se měšce. Spokojeně jej potěžkal v medvědí dlani a poté jej spustil do hluboké kapsy svého dlouhého kabátu. Urovnal si plášť a netrpělivě přešlápl. „Bylo mi potěšením, Mistře.“ S úctou, kterou ve svém životě ještě neprojevil jediné živé bytosti, se poklonil a chystal se k odchodu. „Nemyslím, že se ještě kdy setkáme.“ Na dítě, o něž se poslední měsíce staral, už nepohlédl. Jeho úkol skončil.

„Tvých služeb nebude v těchto končinách více třeba,“ souhlasil Agestar. „Ale než odejdeš,“ zastavil Gadaína těsně přede dveřmi, „dovol poštilému starci otázku.“

Gadaín se váhavě otočil zpět na mága. „Prosím.“

„Její rodiče, domov. Jednoho dne se zeptá a já bych měl znát odpověď.“

Gadaín ve vzduchu ucítil štiplavý kouř a výhled mu zastínil temný dým. Praskání dřeva se mísilo s lidským křikem. Muž a žena, uvěznění v domě na okraji města. Sousedé vyděšeně vyběhající ze dveří s vědry. Nastal zmatek, žena volala o pomoc, z posledních sil se sháněla po své malé dceruše... Pak se zřítíla střecha a hlasy utichly. Dítě v jeho náručí bolestně zavřelo oči. Nevydalo hlásku, nezaplakalo.

Udělal, co bylo třeba.

„To raději vědět nechcete.“

Muž opustil místnost, na chodbě minul čekajícího správce a po schodech zamířil dolů, do sněhu, tmy a zimy. Loďka na něj čekala na konci zapadané stezky, přesně tam, kde ji před chvílí zanechal. Cesta k pevnině v chatrné bárce byla v zimním počasí a ostrém prudkém větru holým šílenstvím... ale dávala jeho životu víc smyslu než zbytečné setrvávání na tomto zapomenutém ostrově uprostřed nicoty oceánu.

Zároveň však podvědomě tušil, že tuto práci nikdy nevymaže ze vzpomínek, třebaže se bude od tohoto okamžiku denně

modlit za spásu zapomnění. Gadaín cítil tíhu váčku v kapse a trpce si pomyslel, že tentokrát byla cena příliš vysoká.

* * *

Když nad ránem bouře ustala a matné sluneční paprsky si probily cestu mezi ustupujícími mraky, seděl mág ve svém křesle a s neskrývanou něhou pohlížel do rohu, kde oddechovala dívka, stočená do klubíčka, s vlasy rozhozenými okolo půvabné tváře.

Muž se snažil nemyslet na Gadaínova poslední slova. Až jednoho dne dostane očekávanou otázku, bude mít odpověď připravenou. Vytvoří novou pravdu. Nyní, s příchodem nového dne, už na té staré pravdě nezáleželo. Noční sněhová bouře nadobro pohřbila minulost pod svou bílou pokrývku. Staré stopy byly zasypany, nastal čas vyšlapat nové.

Děvčátko se pohnulo, nejprve jen nepatrně, ale poté zešíroka zívlo a protáhlo se. Agestar pozoroval, jak dívenka mrká proti rannímu slunci. Jejich pohledy se střetly v mlčenlivé rozmluvě. Byla vyděšená jako opuštěné mládě uprostřed lesa, dívala se na něj rozšířenými zorničkami a chvílemi zapomínala dýchat. Srdce jí divoce bušilo.

Agestar se konejšivě usmál. „Nemusíš se mě bát,“ promluvil na ni. „Jsi v bezpečí.“

Posadila se. Naklonila hlavu na stranu a rozespalý strach vystřídala bojácná zvědavost. „On se pro mě nevrátí.“ Nebyla to otázka. Muž, který ji zachránil před smrtí v plamenech, splnil svůj slib. Zavedl ji do bezpečí, zavedl ji na místo, které se jí má stát domovem. A přestože nechápala, nadále tajemnému cizinci důvěřovala.

„Jsi na ostrově Dora, daleko za hranicí známého severního oceánu. Já jsem Agestar, Mistr zdejší Akademie.“

Nepochyboval, že je dítětem, které hledal. Celý svůj život čekal na tento okamžik. „Kdopak jsi ty?“

Dívka zamrkala a se vzpřímenou hlavou k muži vzhlížela velkýma hnědýma očima. Připadal jí obrovský a mocný, vyzařovala z něj ohromná síla a charisma někoho, kdo rozumí mnoha věcem a zná, co jiní ani netuší. „Lanna,“ hlesla po chvíli a bylo to poprvé od požáru, kdy promluvila s někým jiným než s mužem, který ji zachránil.

„Lanna...“ Agestar převaloval jméno na jazyku, hrál si s ním jako se vzácným drahokamem, jako by se snažil na něco rozvzpomenout. „Kolik je ti let, Lanno?“

Nejistě sklopila hlavu a na štíhlých prstech s dětskou rozvážností počítala, aby se nespletla. V jednu chvíli zaváhala, kousla se do rtu a rozpaky jí vehnaly červeň do tváří. „Osm, pane,“ odpověděla nakonec.

„Osm.“ Agestar pokýval hlavou. „Takže je to pravda, tentokrát je to děvče,“ zamumlal si do vousů a nespouštěl z Lanny své bystré oči. „Víš, proč jsi tady?“

* * *

Gorak vložil drobný kamínek do koženého plátku a natáhl prak. Otáčel se v pase, rozhlížel se a hledal cíl, na který by mohl zamířit a vystřelit. Kousek od něj se špička vysokého smrku prohýbala pod tíhou šišek, což mu přišlo jako dobrý nápad, když v blízkosti nebyl žádný pohyblivý terč.

„Tak schválně, jestli trefíš tu úplně nejvyšší,“ popichoval ho Red a dýchal si do dlaní, aby se zahřál. Vzduch byl studený a od západu vál ledový vítr.

„Trefím.“ Gorak si dal záležet, aby určitě neminul. Pokud šlo o střelbu na cíl, na celém ostrově neměl konkurenta, dokonce ani mezi mnohem staršími dětmi. V něčem potřebo-

val být dobrý, aby se mohl srovnávat s Muiredachem. „Vždycky trefím, copak jsi zapomněl?“ Dětské vychloubání v sobě neslo stopu něčeho mnohem hlubšího, co však přátelství dvou malých chlapců nemohlo nijak ohrozit. Gorak potřepal hlavou a soustředil se. S vážnou tváří se nahrbil a v duchu odhadoval vzdálenost a směr větru. Kdyby se kamínek dostal do poryvu, zcela jistě by jej to podstatně vychýlilo z dráhy.

Red založil paže na prsou a zaujatě sledoval, jak se kamarád soustředí. Těsně předtím, než Gorak uvolnil prak a vystřelil, se Red přistihl, že zadržuje smích. Ale jakmile kamínek vylétl vysoko nad jejich hlavy a s tupým ťuknutím srazil k zemi ještě nerozevřenou smrkovou šišku, otevřel pusou údivem.

„Říkal jsem to!“ zavýskl Gorak a několikrát poskočil radostí. „Jsem nejlepší!“ Připadal si jako král světa, žádný sebehlasitější výkřik triumfu by nedokázal vyjádřit, jak se v tu chvíli cítil. „Prostě nejlepší!“ Zastrčil prak za pas a rozběhl se ke stromu, aby našel svůj úlovek.

Red spěchal bez dlouhého otálení kamarádovi na pomoc. Procházeli pod stromem, se zraky přišpendlenými k zemi schované hluboko pod sněhovými závějemi. Red skopl bílý čepeček z pařezu, přes noc zamrzlé krystalky se rozlétly do všech směrů.

„Tu už nenajdu,“ stěžoval si Gorak, když ani po hodné chvíli neobjevil ve sněhu propadliště po čerstvě sestřelené šišce. Kolem dokola byla sněhová pokrývka narušená jen jejich stopami. „Chtěl jsem si ji nechat.“

„Sestřelíš jinou.“ Red se shýbl, nabral do dlaní trochu sněhu a zformoval ho do malé koule. Napřáhl se a bez důležitě se tvářících odhadů, jaké předvedl Gorak, ji hodil

po smrku. Přesto na kmeni zůstala bílá šmouha. Red jí nevěnoval pozornost a s veselým úsměvem se obrátil na kamaráda. „Jsi nejlepší střelec, jakého znám.“ Promnul si dlaně, aby se zahřál. Toho dne byla až neskutečná zima, vzduch byl dosud prosycený noční sněhovou bouří.

Redovi problesklo myslí, jak asi skončil onen neznámý muž, který se nad ránem objevil u vrat Akademie. Ale neměl čas o tom dumat dlouho.

„Chtěl jsem tuhle,“ zamručel Gorak, ale vzápětí jeho obličej opět zářil. „Ale asi je to jedno,“ pokrčil rameny. „Můžu jich mít, kolik budu chtít.“

Ještě chvíli se potloukali kolem smrku s nadějí, že cennou trofej přece jen najdou, ale potom už je slabé slunce ospale probleskující mlžným oparem upozornilo, že se blíží čas večere. Gorak vytáhl z kapsy ještě jeden kamínek a znova vystřelil do obsypané koruny. Tentokrát šiška dopadla jen několik kroků od něj, před hustý porost tisových keřů.

„Já ji vezmu!“ křikl Red a rozběhl se k místu, kde těžká šiška vyhloubila do sněhu tunýlek. Nohy zabalené to huňatých kožešinových bot se propadaly do závěje, chlapec měl co dělat, aby neupadl... když vtom se mu jedna noha zasekla v zamrzlé krustě, zavrával a padl obličejem k zemi.

Prskal sníh a mrkal, protřel si obličej a vzteky rudý se otočil po Gorakovi – avšak kamarád se navzdory očekávání nesmál. Stál jako zaražený, oči upřené někam za Muiredacha.

„Co je?“

Gorak jen oněměle kývnul hlavou.

„Kdyby tam byl pařez, tak bych byl bez zubů,“ stěžoval si Red a oprašoval ze sebe sníh. Celou přední stranu těla měl bílou a mokrou, světle hnědé vlasy se mu nalepily na čelo

a šimraly. „Nepřipadá ti to vtipné?“ zamyslel se nedůvěřivě, když si uvědomil, že Gorak se pořád ještě nepohnul. Potom se ohlédl za sebe, ve směru Gorakova pohledu.

Několik kroků od něj, mezi větvemi starého tisu, stála holka. Red ji okamžitě poznal, byla to ta, kterou viděl v noci z okna. Navzdory situaci se pokusil vypadat důstojně. Narovnal se v celé své výšce, na desetiletého kluka byl opravdu vysoký, teplý kabát a vlněný svetr pod ním přidávaly chlapcově hubené postavě na objemu. Stiskl zuby, aby mu necvakaly zimou.

Pozorně si jej prohlížela, naklonila hlavu na stranu a přivřela oči. Paže jí volně splývaly podél štíhlého těla, zatímco Red si nervózně třel prokřehlé prsty o vlněné kalhoty. Soustředěně na něj upírala zrak, skoro jako by se snažila nahlédnout skrz něj, prohlédnout jej a najít všechna skrytá tajemství.

Reda zamrazilo. Nikoli kvůli chladnému větru, důvodem husí kůže byla dívčina přítomnost. Těžce polkl a potřepal hlavou. „Kdo jsi?“ vypálil odvážně otázku, která ho zajímala ze všeho nejvíc. Celý den neustále čekal, kdy jim o noční návštěvě někdo poví, ale všichni se tvářili, že se nic neděje. Dokonce i Mistr Agestar mlčel.

Dívka konečně vylezla z houští. Byla skoro stejně vysoká jako Red, světlé vlasy měla stažené do dvou silných copů, které jí splývaly přes ramena až k pasu. Zkoumala chlapce před sebou, hnědé oči upírala do jeho tváře a plné malinové rty na okamžik naznačily plachý úsměv. Poté obrátila pozornost ke Gorakovi, také jeho si pozorně prohlédla, jako by dokázala jediným pohledem nahlédnout pod povrch věcí i lidí.

Nakonec se opět vrátila k Redovi. Nejprve si nebyla jistá, byla ještě příliš mladá, aby chápala, co se děje. Jedna její část se nedokázala od neznámého chlapce odtrhnout. A z jeho

překvapeného výrazu dokázala docela dobře odhadnout, že ten zvláštní pocit je oboustranný.

Red netrpělivě přešlápl. „Tak kdo jsi?“

„Lanna. Jsem Lanna.“

„Já jsem Muiredach,“ představil se chlapec. „A tohle je Gorak. Oba jsme na Akademii u Mistra Agestara. Viděl jsem, jak jsi včera přijela. Zůstaneš tady?“ Když neodpovídala, Red pokračoval. Nepřetržité, překotné mluvení skrývalo nejistotu. „Dora je zvláštní místo, víš to? A Mistr Agestar si učedníky do své Akademie pečlivě vybírá. Třeba Gorak je tady, protože umí střílet úplně nejlíp na světě,“ otočil se na přítele, jako by u něj hledal oporu. „No a já zase umím...“

„Všechno ostatní,“ zasmál se Gorak trochu nuceně. Přiskočil k Redovi a položil mu paži kolem ramen. „Naše princátka je skutečný všeuměl. Kdyby na něj nečekal trůn, nejspíš by se stal novým Mistrem.“ Nepřirozená teatrálnost mu nebyla vlastní, pochytil ji od Reda. Od prvního okamžiku, kdy se setkali, se nevědomky snažil příteli vyrovnat. Nyní se pokusil siláckými řečmi maskovat nejistotu a snad i obavy, které jej v blízkosti děvčete naplnily.

Red sraštil čelo, vůbec nerozuměl tomu, co to do Goraka vjelo. „Nepřeháněj!“ Do tváří se mu hrnula krev, a kdyby je neměl červené mrazem, zčervenaly by mu nyní. Cítil se trapně. „Vůbec ho neposlouchej, nejsem zas tak dobrý. Gorak rád přehání.“ Když ale viděl, že Lanna si z řečí nic nedělá, rozhodl se nad tím taky mávnout rukou. „A proč jsi tady ty?“

Lanna viditelně znejistěla.

„No tak, my už jsme ti to řekli,“ dotíral dál Red.

„Tak dobře,“ souhlasila Lanna po chvíli. „Ale ustupte kousek.“ Počkala, až oba chlapi zacouvají o několik kroků, sama se postavila tak, aby byla dost daleko od keře, a sou-

středěně rozpažila ruce. Její tvář zvažněla, oči ještě víc potemněly a dech téměř ustal.

Redovi přeběhl varovný mráz po zádech.

Gorak začínal zvažovat, že uteče. V hlavě mu hučelo varování. Na půdě Akademie už viděl dost, vyrůstal obklopený magií a věděl, co dokáže Agestar. V knihovně nahlížel do svitků pojednávajících o kouzlech, četl zápisky velkých mágů minulosti. Znal legendu o Velké válce a věděl o existenci Duíngeanu, Věže Dračích lidí. S Redem každou chvíli mluvili o magických schopnostech. Ale nic z toho se nemohlo vyrovnat tomu, čeho byl právě svědkem. Žádný učedník žijící na Doře by něco podobného nedokázal...

Dívčiny prsty se chvěly, kmitaly nahoru a dolů, pohyby postupně nabíraly na intenzitě, až jednotlivé prsty splynuly do jediného vějíře. Jako první paprsky ranního slunce nad obzorem se u konečků štíhlých prstů zaleskly jasné zářivé jiskry. Drobounká světýlka rostla, z jednotlivých záblesků se stávaly tenké bičičky energie.

Chlapci zatajili dech, Gorak vytřeštil oči.

Během chvilky Lanně kolem paží vířily zářící copánky, omotávaly se ve spirálách od zápěstí k ramenům, kde se rozplývaly do ztracena.

Když světla odezněla, dívka opět připažila a zhoupla se na patách. „Patřím sem,“ odpověděla chlapcům na otázku, kterou si ani jeden z nich dávno nepamatoval.

2. Věž dračích lidí

„Znát minulost by nám mělo usnadnit budoucnost. Neopakovat ty samé chyby, vést naše cesty životem po vyšla-

paných stezkách, vyhýbat se nástrahám a neprostupným hvozďům. Ale někdy na minulost zapomínáme a bloudíme. Myslíme, že co bylo, se už nikdy nevrátí. Ale ono se to vrací, pozměněné a nenápadné, ale vrací se to. Je to věčný koloběh. Jen my, blázni, se necháváme ošálit povrchem a nevidíme podstatu. Nevidíme pravou tvář... Kdybychom tenkrát věděli, kam až to povede, mohli jsme zakročit. Mohli jsme se pokusit zabránit mnoha věcem, mnohému utrpení. Možná bychom zachránili tisíce životů. Jenomže my jsme nevěděli... nevěděli jsme, co se stane. Vždyť zpočátku to bylo celé tak nevinné...“

(o čtyři roky později, 1. rok Země)

„To přece nemůžu,“ zděsil se Gorak.

Ale Lanna jen posměšně povytáhla světlé klenuté obočí. „To jako proč ne?“ Ta otázka byla položena tak nevinně, že chlapec v první chvíli nevěděl, co na to říct.

Stáli na trávníku před budovou Akademie a svůj zrak upírali k oknu vysoko nad nimi. Za roky, které na Doře strávili, oba moc dobře věděli, nebo aspoň tušili, co se právě v tu chvíli nahoře odehrávalo.

„Udělej to, Red bude rád, uvidíš. Nebo spolu zase nemluvíte?“ Rána pod pás. V očích jí blýsklo a probodávala Goraka pohledem. Nebylo to tak dlouho, co se její dva nejlepší kamarádi několik dní okázale ignorovali, a ona věděla, že pokud se na důvod jejich hádky má někoho zeptat, měl by to být Red. Red by jí to vysvětlil, kdyby našla vhodnou příležitost položit otázku. Což nenašla, protože Mistr Agestar jí naložil příliš mnoho úkolů. A teď už bylo pozdě, protože se prořekla.

Všimla si bolestného šklebu v Gorakově tváři a na zlomek okamžiku se nenáviděla za svou prostořekost a neschopnost nejprve myslet, až potom jednat.

„Nemůžeme je teď vyrušit,“ zmohl se Gorak konečně z prvotního ohromení dívčinou troufalostí a současně tím dal najevo, že o důvodech roztržky s Redem mluvit nehodlá.

Popravdě jej Lannin bláznivý nápad s házením kamenů ani moc nepřekvapil. Dívka se svou odvážnou drzostí den ode dne víc podobala Redovi. Sebevíc zbrklou myšlenku bez dlouhého rozmyšlení převáděla v ještě zbrklejší čin, bez ohledu na možné či nemožné důsledky. „Nepovídají si tam o dnešním obědě, Lanno!“

Dívka pokrčila rameny. „Co by tam tak mohli dělat důležitého? Mistr Agestar sedí za svým stolem, Red před ním nehybně stojí a předstírá, že se soustředí...“

„Abys věděla, Red se zrovna učí zvládat svou novou sílu,“ prozradil jí Gorak. Cítil se výjimečně, protože toho pro jedinou věděl víc než Lanna. A byl neskutečně hrdý, že je to zrovna on, kdo ji může zasvětit do novinek. I když se ty novinky netýkaly zrovna jeho samotného.

„Vážně?“

„Před pár dny se mu podařilo pohnout věcí, aniž by se jí dotkl.“ Během mluvení ani na okamžik nespustil oči ze stínu, který se pohyboval za oknem. Byl to Agestar? Nebo Red? Na tu dálku to nedokázal odhadnout. Ale věděl by to rád, umíral zvědavostí, co se asi přesně odehrává v Mistrově pracovně. Jen těžko to mohl srovnávat s tím, když byl u Mistra on, protože jeho pozice byla poněkud odlišná. A Gorak si toho byl ve svých čtrnácti letech dobře vědom.

„Páni,“ uklouzlo Lanně obdivně. „To zní úžasně.“ Poté pohlédla na Goraka. „Řekl ti to? Proč to řekl tobě, a mně ne?“

Gorak konečně odtrhl pohled od okna. „Nic mi neřekl. Ani nemusel,“ ušklíbl se. „Ta věc, se kterou pohnul... nechal můj talíř odcestovat na druhý konec stolu, jasný?“ A bylo to venku. Odpověď, kterou se z něj Lanna snažila vypáčit, si cestu našla sama. Přestože tu událost hodil za hlavu, z jeho hlasu bylo cítit mírné podráždění, ostatně jako vždy, když ho Red škádlil prostřednictvím magie a on mu to neměl jak vrátit.

„Třeba ti tím chtěl jenom naznačit, že potřebuješ zhubnout,“ zahihňala se Lanna. Jak třepala hlavou, dlouhé světlé vlasy se jí rozvlnily po ramenou. Když se uklidnila, omluvně se na přítele usmála a jemně se dotkla jeho paže. „Neberte mě vážně, je to jenom legrace.“ Ale podvědomě si spílala. Už z dřívějšíka přece věděla, že Gorak bere tyhle věci příliš osobně. Ono několikadenní mlčení najednou dávalo smysl. Gorakova uražená ješitnost.

Pro Lannu byla chlapcova pozice na Doře nepředstavitelná – na celém ostrově byl jediný, jehož krev neobsahovala ani trochu magie. Příroda nestála na jeho straně, šla proti němu. A on se jí musel bránit, jak uměl nejlépe. Mlčením a kopáním kolem sebe.

Aby uvolnila napjatou atmosféru, Lanna zaměřila pozornost zpět na okno. „Tak už to udělej. Prosím.“ Prosebně zamrkala a štěněčí výraz v kulaté tváři způsobil, že Gorak na okamžik zapomněl na všechen strach, který ho uvnitř svíral. Sáhł do kapsy pro drobný oblázek, vždycky měl nějaké při sobě pro případ potřeby, vložil jej do kůže na praku, zamířil a vypálil. Kamínek přesně dopadl na skleněnou plochu okna.

„Mistr nebude moc rád,“ zamumlal v obavách, že se mágova hlava každou chvíli objeví nad nimi. A on tam bude stát s prakem a provinilým výrazem.

„S Mistrem si nedělej starosti,“ uklidňovala ho Lanna a oči jí přitom jiskřily. „Má mě rád, nic se nám nemůže stát. Nikdy by na mě nebyl zlý.“

Gorak o tom chvíli přemýšlel a nakonec musel souhlasit. „No dobře,“ připustil, ale i tak v něm zůstala určitá nejistota. „Tobě se možná nic nestane – ale co já?“

„To snad není pravda,“ povzdechla dívka. Obratně vytáhla Gorakovi z kapsy další kamínek a hodila jej na okno. Hoch vedle ní strnul, ale ona s nadějí vzhlížela podél kamenné stěny. „Vážně bys byl schopný nechat Reda tam, když je venku tak krásně?“

„Já...“

Než stačil odpověď vůbec začít, okno nad nimi se otevřelo.

* * *

„Nyní se pro tebe vše mění.“ Hluboký mužský hlas zaplnil místnost a Reda, jako ostatně pokaždé, zaplavila vlna úcty k tomuto moudrému muži. Sotva znatelně přikývl a Agestar pokračoval: „Abych řekl pravdu, doposud jsem si nebyl úplně jist, kam tvé další učení směřovat. Trvalo dlouho, než se tvé síly probudily.“

„Znamená to něco?“ zeptal se Red. Mistrova slova ho mátlá. A musel se hodně přemáhat, aby nevyslovil otázku, která ho napadla jako první – trvalo i jeho matce tak dlouho, než se u ní projevíly jednotlivé schopnosti?

Agestar se zadíval z okna. „Nemáš se čeho bát, Muiredachu, vše je v pořádku... jen...“ pohlédl zpět na mladého učedníka, „je to velmi neobvyklá kombinace. Když jsi sem přišel, tvá schopnost ovládat blesky naznačovala, že tvým určením jsou síly přírodní, tedy síly napojené na emoce, jak víš.“

Red napjatě poslouchal.

„Ale tohle, schopnost pohybovat předměty silou mysli,“ pokračoval mág, „to je... zvláštní,“ připustil svou bezradnost. „Není mnoho mágů, kteří by ovládali sílu emocemi i myslí.“

Opět ta vtíravá otázka, zda na tom byli jeho rodiče stejně. Red se kousl do rtu, aby nepromluvil. Musel svou zvědavost udržet na uzdě. Nebyla vhodná chvíle zahltit Mistra Agestara otázkami. Ale vhodná chvíle zatím nebyla nikdy, pokaždé se objevilo něco důležitějšího, něco, co mělo přednost. Red se musel prozatím spokojit s tím, co o rodičích věděl od strýce a co si sám domyslel.

Maeve a Lomar. Ona byla dcerou krále, on jeden z mnoha učedníků, které Mistr Agestar přijal do učení. Podle toho, co Red z Mistrových slov pochopil, Maeve byla výjimečná. S Lomarem se přátelili od prvního dne na Doře, a bylo tedy jen otázkou času, kdy se do sebe zamilují. Jednoho dne spolu z ostrova odešli, daleko od magie a kouzel. Reda mnohokrát napadlo, proč asi chtěli rodiče na Doru zapomenout? Stalo se tady něco?

Pokud si pamatoval, a nebylo toho příliš, otec ani matka o magii nikdy nemluvili. Žili klidné, nenápadné životy v Beraku. Ať si Red namáhal paměť sebevíc, nedokázal si vybavit byť jen náznak něčeho neobvyklého. Žádná magie, jen prosté každodenní starosti a radosti. Teprve když rodiče podleli epidemii a on začal žít v Heru se strýcem, objevily se u něj první známky schopností. A pak se setkal s Mistrem Agestarem... s jediným člověkem, který mu – jak Red doufal – mohl dát odpovědi na všechny otázky.

Když jej Agestar odvezl na Doru, pro Reda to byl zcela nový svět. Ocítl se na místě, které připomínalo spíš dávné legendy než skutečný život. Ke štěstí už mu scházelo jediné.